

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΤΖΕΓΜΣ ΤΙ ΑΜΠΙΟΥΝ

ΟΙ ΜΟΛΟΣΣΟΙ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΓΚΟΝΤΕΛ

ΕΝΑ μεσημέρι, ἔφθασε στο Μοντεκάρλο με τὸ «Γαλάζιο Ἐξπρές», τὸ τραῖνο τῶν ἐκατομμυριούχων, μιά παράξενη και γοητευτική ὡμορφιά. Συνωδευόταν ἀπὸ δυὸ γιγαντόσωμους μολοσσούς, δέκα βαλίτσες, τρεῖς καμαριέρες κι' ἀπὸ τὸν σύζυγό της, ἕνα ἀθλητικὸ και ροδοκόκκινο ἄνθρωπο, με λαϊμὸ ταύρου. Στὴ γραμματεία τοῦ ξενοδοχείου, ὁ σύζυγος εἶπε τ' ὄνομά του και ρώτησε ἂν εἶχε κρατηθῆ τὸ διαμέρισμα ποῦ εἶχε ζητήσει τηλεγραφικῶς.

Ὁ μαίτρ τοῦ ξενοδοχείου και τὰ γκαρσόνια, σακίστηκαν σὲ ὑποκλίσεις, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τοῦ ξεκλειδώσουν τὸ πολυτελὲς διαμέρισμα, ποῦ εἶχε κρατηθῆ, μετέφεραν τὶς βαριεὲς και πανάκριβες βαλίτσες και στάθηκαν διστακτικοὶ μπροστά σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ μολοσσούς ποῦ τοὺς δείχναν ἀπειλητικὰ τὰ δόντια τους.

— Ὁ «Μπόμπ» κι' ὁ «Τσέρυ» μένουν πάντα στὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας, τοὺς ἐξήγησαν μ' ἕνα παραξενο χαμόγελο ἡ καμαριέρες.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ «Μάζεστικ» συνηθισμένοι ν' ἀκοῦν και νὰ βλέπουν ἕνα σωρὸ παραξενιές, δὲν σχολίασαν καθόλου αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπία τῆς ὡμορφῆς κ. Γκόντελ. Ὅσο γιὰ τὸν μίστερ Ἀρθουρ Γκόντελ, αὐτὸς προμηθεύθηκε ὅλες τὶς ἐφημερίδες τῆς ἡμέρας και πῆγε νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ. Αὐτὸ τὸ παράξενο ζευγάρι, ἡ λεπτὴ κι' αἰσθητικὴ γυναίκα και ὁ τεράστιος και ἀθλητικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ κινήσῃ τὴν περιέργεια τῶν ἀριστοκρατικῶν ἐνοίκων τοῦ «Μάζεστικ».

Μὰ πιὸ πολὺ τοὺς ἔκανε ἐντύπωση ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των. Ὁ μίστερ Γκόντελ φαίνονταν ὅτι ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴ γυναίκα του, ὅτι τὴν εἶχε βαρεθῆ. Ὅσο γιὰ ἐκείνην, τοῦ φερνόταν με μεγάλη ψυχρότητα και δὲν ἔδειχνε καμμιά εὐναρίστησι στὴ συντροφιά του.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας θράδου στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἔρριξε ἐρευνητικὸ τὸ βλέμμα τῆς μίσσης Γκόντελ γιὰ νὰ βρῆ τὸ αἰσθητικὸ τῆς φλέρτ. Καί, πράγμα καταπληκτικό, ὁ ἴδιος ὁ ἄνδρας τῆς τὴν βοηθοῦσε σ' αὐτὴ τὴν παράξενη ἀπασχόλησι! Δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ καλέσῃ κοντὰ του τὸ γκαρσόνι τους και νὰ τοῦ εἰπῆ, ὅταν ἡ μίσσης Γκόντελ ἔκανε τὴν ἐκλογή της.

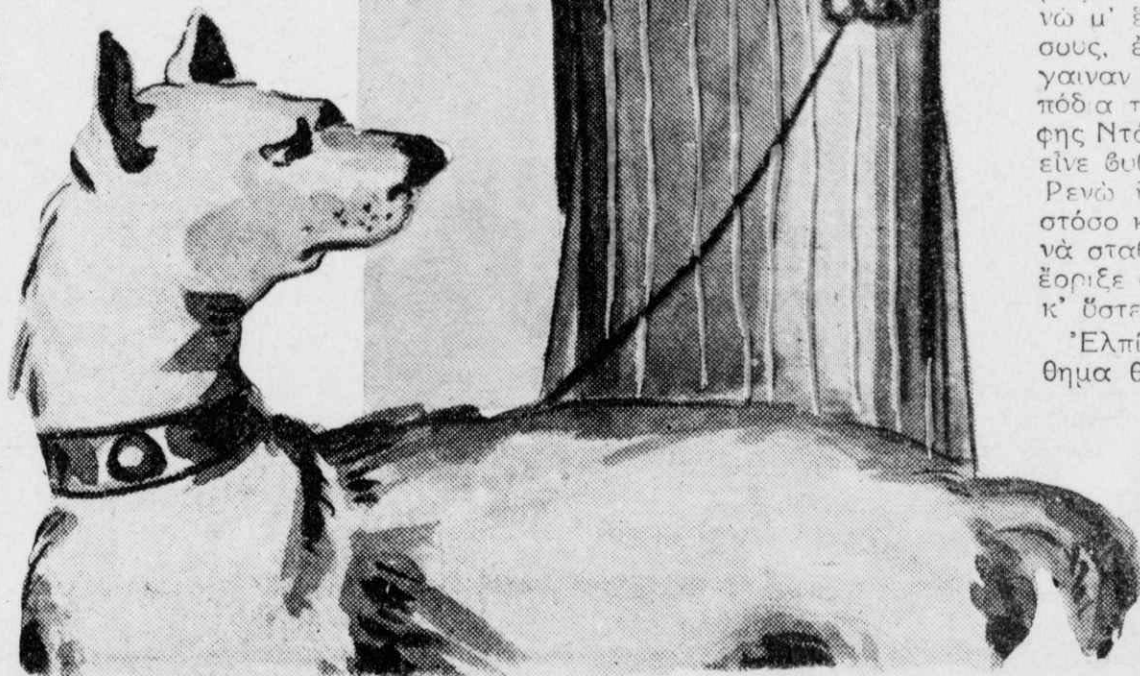
— Κυλέστε, σὰς παρακαλῶ, αὐτὸν τὸν νεὸ ποῦ κάθεται μόνος του σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω τὸ τραπέζι. Πέστε του ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ ἡ γυναίκα μου νὰ χορέψῃ μαζί του!

Τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία του. Ὁ νεὸς ποῦ ἀπὸ ὥρα κύτταζε με βλέμματα θαυμασίου αὐτὴ τὴν ὡμορφὴ κυρία, μόλις ἄκουσε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ σύζυγός της τοῦ ζητοῦσε νὰ νορέψῃ τὴ γυναίκα του, τὰ ἔχασε κι' ὅλο τὸ θάρρος του και ὁ δονζουανισμὸς του πῆγε περίπατο. Ὡστόσο πλησίασε στὸ τραπέζι τοῦ μίστερ Γκόντελ, ὑποκλίθηκε και αὐτοσυστήθηκε:

— Πῶλ Ρενῶ.
— Ἀρθουρ Γκόντελ, τοῦ ἀπάντησε ὁ παράξενος συνοδοὸς τῆς ὡμορφῆς κυρίας. Ἡ γυναίκα μου ἡ μίσσης Ντόλυ Γκόντελ!

Ὁ Πῶλ φίλησε μ' εὐγένεια τὸ χέρι της. Ἐπειτα τὴν παρέσυρε σ' ἕνα παθητικὸ τανκὸ, ἔπειτα σὲ μιά εὐθυμὴ καριόκα, σ' ἕνα εὐθυμὸ θάλς, σ' ἕνα τρελλὸ φῶξ και πάλι σ' ἕνα ταγκὸ και πάλι σὲ μιά καριόκα.

Ὁ Πῶλ φίλησε μ' εὐγένεια τὸ χέρι της. Ἐπειτα τὴν παρέσυρε σ' ἕνα παθητικὸ τανκὸ, ἔπειτα σὲ μιά εὐθυμὴ καριόκα, σ' ἕνα εὐθυμὸ θάλς, σ' ἕνα τρελλὸ φῶξ και πάλι σ' ἕνα ταγκὸ και πάλι σὲ μιά καριόκα.

Ἐπειτα ἀπὸ κάθε χορὸ γύριζαν στὸ τραπέζι τοῦ Γκόντελ γιὰ νὰ πιοῦν ἄφθονη σαμπάνια. Ἡ μίσσης Γκόντελ φαίνονταν ὅτι διασκεδάζε περίφημα. Ὅσο γιὰ τὸν Πῶλ Ρενῶ πετοῦσε στὸν ἔβδομο οὐρανὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχία του. Με τὴν μαεστρία τῶν μεγάλων Δὸν Ζουάν, πάνω στὸ χορὸ εἶχε πεί στὴ ντάμα του ἕνα σωρὸ αἰσθηματικὰ λόγια, τὴν συγκίνησε με τὴν φλυαρία του και τὴν ἔκανε νὰ τὸν προσκαλέσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στὶς τρεῖς ἡ ὥρα στὸ διαμέρισμά της.

Ὁ μίστερ Γκόντελ φαίνονταν ὅτι δὲν εἶχε πάρει εἶδησι ἀπὸ αὐτὴ τὴ μυστικὴ συνεννόησι. Ὅταν ὁμως χάρισαν, τὴν ὥρα ποῦ εὐχαριστοῦσε τὸν Πῶλ Ρενῶ, τοῦ εἶπε μ' ἕνα παράξενο ὕφος:

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀποφινὴ νύχτα θὰ σὰς μεινῇ ἀλησμόνητη, ὅπως ἀσφαλῶς και μένα.

Και με ἕνα πλατὺ γέλιο ἀνέθηκε τὶς κατάφωτες σκάλες τοῦ ξενοδοχείου κρατῶντας στὸ μπράτσο του ζαλισμένη ἀπὸ τὸ χορὸ και τὴ σαμπάνια τὴν ὡμορφὴ γυναίκα του.

Ὁ Πῶλ Ρενῶ ἔμεινε λίγο ἀκόμη στὴν αἴθουσα κ' ὕστερα τὴν ὀρισμένη ὥρα γλύστρησε ἀθόρυθα στοὺς ἡσυχούς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου ἔφθασε στὸ δωμάτιο τῆς ὡμορφῆς Ντόλυ και χτύπησε ἑλαφρὰ τὴν πόρτα του.

Ἐπειτα με τὸ θάρρος ἐνὸς ἐξασκημένου Δὸν Ζουάν τὴν ἀντιξέ και μπῆκε στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Πρὶν νὰ προλάβῃ ὁμως ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς, ἐνοιωσε νὰ γλυστροῦν ἀθόρυθα στὰ πόδια του δυὸ βαρεῖς ὄγκοι. Τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες του. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα σηκώθηκε ὡς τὸ ὕψος του, τὸν ἔρριξε με τὸ βάρος του καταγῆς και ἄρχισε νὰ τοῦ ξεσάξῃ με τὰ δόντια του τὰ ροῦχα. Καί, ξαφνικὰ ἐνοιωσε ἕνα δυνατὸν πόνου στὸ πόδι του, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ βγάλῃ μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ πόνου.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν θήματα και τὸ φῶς ἀνάψε. Μπροστά του στεκυταν τώρα κατάχλωμος ὁ Γκόντελ. Κύτταζε τὸν Ρενῶ μ' ἕνα βλέμμα ἀπέραντου μίσους, ἐνῶ οἱ δυὸ μολοσσὸι πῆγαιναν νὰ κουλουριασθοῦν στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς ὡμορφῆς Ντόλυ ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένη στὸν ὕπνο της. Ὁ Ρενῶ ἦταν σὲ κακὰ γάγια. Ὡστόσο κατάρθωσε νὰ σηκωθῆ και νὰ σταθῆ ὀρθιος. Ὁ Γκόντελ τοῦ ἔσφιξε ἀκόμη ἕνα βλέμμα μίσους κ' ὕστερα τοῦ εἶπε:

Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ τὸ μικρὸ μάθημα θὰ σὰς συμμορφώσῃ και δὲν θὰ θελήσετε ποτὲ ἄλλοτε νὰ ταράξετε τὸν ὕπνο τῆς συζύγου μου.

Και με μιά δυνατὴ κλωτσιὰ τὸν τίναξε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ντόλυ, ἔκλεισε τὴν πόρ-

τα καὶ πήγε μ' ἀδιάφορο ὕφος στὸ διαμέρισμά του.

Τὴν ἴδια κιόλας μέρα ὁ Πῶλ Ρενῶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ «Μαζεστικ» τρεμοκρατημένος. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀντικρύσει πειὰ τὸν φοβεροὺς Γκόντελ. Ἄλλωστε ἀγαποῦσε τόσο τὴ ζωὴ του, ὥστε δὲν ἄξιζε νὰ τὴν θυσιάσει γιὰ μιὰ περιπέτεια.

Ἡ Ντόλυ, πού, ὅπως ἦταν μεθυσμένη, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ καθόλου ἐκείνη τὴν δραματικὴ σκηνή, μάτια ἀναζητοῦσε τὸ ἄλλο θράδυ τὸν Ρενῶ στὸ ξενοδοχεῖο. Νόμισε ὅτι εἶχε δειλιάσει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ στὸ διαμέρισμά της καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ τὸν ξέχασε καὶ θρῆκε ἕνα καινούργιο φλέρτ. Κι' αὐτὸς ὁμως εἶχε τὴν τύχη τοῦ Πῶλ.

Ἐπειτα ἦρθε ἡ σειρά ἑνὸς ἄλλου νέου κ' ὕστερα ἑνὸς ἄλλου. Ὅλοι τοὺς ὁμως ἔφευγαν τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τραυματισμένοι καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι τρόμου στὴ φυσιογνωμία τους.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μαζεστικ», φυσικά, εἶχε ἀναστατωθῆ. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴν τὴν ξαφνικὴν ἀναχώρησι καὶ τὸν τρόπον τῶν πελατῶν τους. Καὶ τὸ μυστήριον δὲν θὰ διαφωτιζόταν, ἂν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα δὲν συνέβαινε τὸ ἀκόλουθο δραματικὸ ἐπεισόδιον:

Ἐνα θράδυ, ἡ ὡμορφὴ Ντόλυ ἔκανε τὴ γνωριμία ἑνὸς γοητευτικοῦ νέου, τοῦ Ἀμερικανοῦ Μάνουελ Χάμιλτον. Ἦταν ἕνας ὑπερβολικὰ θετικὸς ἄνθρωπος πού δὲν εἶχε πολλὰ αἰσθηματικὰς περιπέτειες στὴ ζωὴ του. Ἡ συμπάθεια πού τοῦ ἔδειξε ἡ Ντόλυ Γκόντελ τὸν ἐκκλῆκε καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἐρωτευθῆ. Μὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴς ζητήσῃ νὰ τὸν δεχθῆ στὸ διαμέρισμά της. Προτίμησε νὰ πιάσῃ τὸν ἴδιον τὸν μίστερ Γκόντελ καὶ νὰ τοῦ δηλώσῃ μὲ εἰλικρίνεια:

— Μίστερ Ἄρθουρ, ἀγαπῶ παράφορα τὴ γυναῖκα σας! Ξέρω ὅτι τὴν ἔχετε βαρεθῆ. Γι' αὐτὸ σας προτείνω νὰ τὴν χωρίσετε καὶ νὰ μ' ἀφῆσετε νὰ τὴν κάνω σύζυγόν μου.

Ἡ Ντόλυ ἔβλεπε τὸν κῦτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Εἴσατε παραπολύ γελασμένος, Μάνουελ. Τὸ μόνο τραῦμα πού λατρεύω στὸν κόσμον εἶνε ἡ Ντόλυ. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ἕρως ἑνὸς συζύγου εἶνε πάντα τόσο κοινός, τὴν ἀφήνω νὰ ἔχη διάφορα ἐπιπόλαια αἰσθήματα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ὅποιος ὁμως τολμήσῃ νὰ καταχρασθῆ τὴν καλωσύνη μου, ἔχω τὸν τρόπο νὰ τὸν κάνω νὰ μετανοήσῃ. Κανείς ἀπ' αὐτοὺς πού τὴν ἐφλερτάρησαν, δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμά της.

Ὁ Ἀμερικανὸς πού τρελλανόταν γιὰ τὴν ἐξωφρενικὴν περιπέτεια ὠρκίσθηκε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Γκόντελ καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Ἐλπίζε ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θ' ἀνάγκαζε τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν χωρίσῃ. Κ' ἕνα θράδυ, ἀφοῦ τὴν μέθυσε μὲ σαμπάνια τὴς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν περιμένε στὸ διαμέρισμά της. Μὰ ὁ Γκόντελ κατάλαβε τὴ συνωμοσίαν της. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ὀδηγήσῃ τὴν γυναῖκα του στὸ δωμάτιόν της, τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ βγήκε στὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου ὡς τρελλός. Ἐπειτα προχώρησε πρὸς τὴν ἀμμουδιά τοῦ Μόντε Κάρλο, ἀφήνοντας τοὺς μολοσσούς νὰ κάνουν καλὰ μὲ τὸν ἐνοχλητικὸν ἐρωτευμένον. Δὲν ἔνοιωθε μάλιστα καμμιά τύψιν γιὰ τὸ ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου θῶμα θὰ ἔπεφτε σὲ λίγο ὁ Ἀμερικανός.

Κι' ἀλήθεια, τὸ πρῶν, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου ἄκουσαν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τὴς μίσερ Ντόλυ νὰ θγαίνουν ἀγρία οὐρλιάσματα. Ἄνοιξαν τὴν πόρταν νὰ ἴδουν τί συνέβαινε, μὰ ὡπισθοχώρησαν ἔντρομον ἀπὸ τὴ φρίκη τους. Οἱ μολοσσοὶ τὴς Ντόλυ μάλλωναν μεταξὺ τους καθὼς κατεσπάραζαν τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὁ μίστερ Γκόντελ γύρισε τὸ μεσημέρι στὸ «Μαζεστικ».

— Νὰ μοῦ στείλετε τὴς ἀποσκευές μου στὸ «Γκράντ Ὀτέλ»!

Καὶ ὅταν ἐκεῖνοι τοῦ διηγήθησαν τὸ δράμα πού εἶχε συμβῆ στὸ διαμέρισμά της γυναικός του, τοὺς ἀπάντησε μ' ἀπάθεια:

— Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν κανέναν λωποδύ-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Γκουνῶ καὶ ὁ «ἄγγελος». — Πῶς ὁ «ἄγγελος» κατάντησε «φώκια». — Παντερέφσκυ καὶ Κλεμανσῶ. — «Ὅποια κατάπτωσις!...» κτλ.

Ὁ διάσημος Γάλλος συνθέτης Κάρολος Γκουνῶ, εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του, μιὰ ὡραία κατὰ τὴν Ἀγγλίαν τὴν μίς Χέρντ.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ καθότανε μαζὺ της στὸ σπίτι του καὶ τὴν κυττοῦσε πού ἔπαιζε μερικὰ κομμάτια του στὸ πιάνο, μπήκε μέσα στὸ δωμάτιον, ἕνα παιδάκι ὡς δέκα - τεσσάρων ἐτῶν, ὁ γιὸς ἑνὸς στενοῦ τοῦ φίλου καὶ τοῦ εἶπε κάτι ἐκ μέρους τοῦ πατέρα του.

Κατόπιν ὁ Γκουνῶ ρώτησε τὸ παιδί τοῦ φίλου του:

— Δὲν μοῦ λές, μικρὲ μου, ξέρεις τί εἶνε ἕνας ἄγγελος;

— Πῶς δὲν ξέρω, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ μικρός.

— Πῶς εἶνε;

Τότε ὁ μικρὸς περιέγραψε στὸν Γκουνῶ ἕνα ἄγγελο ἔτσι καθὼς τοῦ τὸν εἶχαν διδάξει καὶ τὸν εἶχε δεῖ μέσα στὰ βιβλία τοῦ σχολείου του. Μαλλιὰ ξανθιά, κατσαρά, μάτια γαλανὰ κλπ.

— Ἄ! ὡραία! εἶπε ὁ Γάλλος μουσουργός. Καὶ τώρα πές μας: Εἶδες ποτέ σου ἕνα τέτοιον ἄγγελο ζωντανό;

— Ὁχι, κύριε...

— Ἄ! Ἐλα δῶ, λοιπόν... Κῦτταξε ἐκεῖ στὸ πιάνο αὐτὴ τὴν δεσποινίδα... Δὲν εἶνε ἕνας σωστός, ἕνας ζωντανὸς ἄγγελος;

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἦλθε ἡ ἐποχὴ πού ὁ Γκουνῶ τὰ χάλασε μὲ τὴν μίς Χέρντ, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο καυγᾶ, πού ἔφθασε στὰ δικαστήρια.

Τὸ παιδί τοῦ φίλου του εἶχε ἐντῶμαξ μὲν μεγαλώσει καὶ εἶχε γίνῃ πειὰ ἄντρας.

Ἐνα θράδυ καθὼς περνοῦσε μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, συναντᾶ τὸν Γκουνῶ καὶ τοῦ μιλάει πρῶτος:

— Τί γίνεσθε, κ. Γκουνῶ; Πῶς εἶσθε;... Δὲν μοῦ λέτε τί γίνεσαι ἐκείνη ἡ ὡραία κυρία... ἐκεῖνος ὁ ἄγγελος;

— Ποιὰ κυρία;... Ποιὸς ἄγγελος;...

— Ὁ ἄγγελος πού μοῦ δεῖξατε πρὸ ἐτῶν... Δὲν θυμᾶσθε;... Ἡ κυρία Χέρντ!...

Στὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Γκουνῶ πετάχτηκε, ὡς νὰ τοῦ ἀκουμπήσανε ἀναμμένο σίδηρο:

— Αὐτὴ!... αὐτὴ!... Αὐτὴ δὲν ἦταν ἄγγελος, παιδί μου... Ἦταν μιὰ... φώκια!...

Ὁ διάσημος Πολωνὸς πιανίστας Παντερέφσκυ, ὁ ὁποῖος ἐνσημάτισε καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πολωνίας, εἶχε καταλήξῃ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πατρίδος του, στὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης, ὅπου συναντήθηκε μὲ τὸν Κλεμανσῶ.

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, τὸν ρώτησε τότε ὁ Κλεμανσῶ. Εἶσθε σεῖς ὁ διάσημος Παντερέφσκυ, ὁ γνωστός σ' ὅλον τὸν κόσμον ὡς περίφημος πιανίστας;...

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κύριε Πρόεδρε...

— Καὶ τώρα ἐγίνεστε ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πολωνίας;

— Ἄκριβως.

— ... Ὅποια... κατάπτωσις!... ἔκανε ὁ Κλεμανσῶ, χαμογελῶντας χαρακτηριστικά.

τῆς πού θέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀπουσίας μας. Εὐτυχῶς τὰ σκυλιά μου ξέρουν καλὰ νὰ φυλάνε τὰ πράγματα τοῦ κυρίου των.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον μ' ἕνα ψυχρὸ καὶ ἀπαθὲς ὕφος. Μὰ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἄφησε τὴ γυναῖκα του νὰ φλερτάρῃ. Προτίμησε νὰ γίνῃ αὐτὸς πρὸ αἰσθηματικὸς γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν φόβον μήπως μιὰ μέρα τὴν χάσῃ πράγματι ἀπὸ κοντὰ του.

Τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του